

Török Gábor eleméz - Állatorvosi ló

2013 január 16. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Nem tartom okos ötletnek, ha akár hatásadászat céljából, akár vágyvezérelt gondolkodás alapján olyasmit akarunk belelátni egy eseménybe, ami nincs, nem lehet benne.

Nem hiszem, hogy helyesen mérték fel a decemberi diáktüntetések súlyát azok a megmondóemberek, akik

jelentés politikai fordulatról, a kormányt elsöprő mozgalom kezdetéről beszéltek. Kétségtelen, hogy a Fidesz számára új minőséget jelentett és veszélyes helyzetet teremtett a korábban törzsbázisának számító fiatal generáció utcára vonulása, ráadásul olyan téma, a tandíj kapcsán, amely alkalmas lehet arra, hogy – a 2008-as népszavazás után - széles választói rétegek előtt kezdje ki a párt hitelességét. A decemberi diáktüntetések ennek ellenére, a dolog logikájából fakadóan nem lehettek alkalmasak arra, hogy valóra váltsák az ellenzék reményeit: helyettük, munkájukat megspórolva vigyék közelebb az országot a kormányváltáshoz. Ugyanakkor kiváló demonstrációt, esettanulmányt nyújtottak ahhoz, hogy megértsük: miért lehet mégis esélye a kormányváltásnak, milyen akut politikai problémákkal küzd a Fidesz-KDNP.

(Fotó: [Facebook](#))

Legalább három szempontból is állatorvosi lónak tekintem a kormány viselkedését: a valóságérzelel, a kommunikáció és a problémakezelés terén egyaránt hajmeresztő jeleket produkáltak ebben az ügyben a kormányzati szereplők. Fontos hangsúlyozni, hogy a három elem szorosan összefügg, egymásból következik. Hiába nyugtatja magát azzal a kormány, amivel általában a hatalmon lévők szokták, hogy tudniillik csak rosszul kommunikáltak: a kommunikáció problémája mindig válságtünet, a hibás, átgondolatlan politika elkerülhetetlen tartozéka. A jól politizálunk, de rosszul kommunikálunk szlogenje pedig nem más, mint a könnyű álom, az önfelmentés és önnyugtatás életveszélyes szere, amely valóban csak arra alkalmas, hogy elfedje a problémákat.

Ha rekonstruálni akarjuk a történetet, akkor az első hiba egyértelműen a politikai vakság volt, a valóságérzelel hiánya. A kormány elhitte, hogy a sokat hangoztatott önfenntartó felsőoktatás komolyabb politikai áldozatok, ellenakaratok nélkül megvalósítható – sőt, hogy egyáltalán megvalósítható. Abban bízott, hogy az érintettek korábbi passzivitásából az következik, hogy még az államilag finanszírozott helyek eddigieknél is radikálisabb csökkentése - ami azt jelentette volna, hogy a felvettek döntő többsége már komoly tandíjat fizet – is keresztülvihető. Utólag átgondolva, nehéz megérteni, hogy miért nem volt senki a miniszterelnök környezetében, aki figyelmeztette volna erre a nyilvánvaló veszélyre, a politikai sérülés lehetőségére. Ide tartozik az a ma már a politikai körökben csak „habonyizmusnak” nevezett felfogás, amely szerint az ilyen témák nem veszélyesek, csupán egy szűk kisebbséget érdekelnek, a többség nem foglalkozik velük. Akinek a családjában van egyetemista – márpedig a magyarok egy

jelentés része ilyen közegben él -, tudja, hogy a tanulás tipikusan vacsoraasztal-téma: azon kevés politikai ügyek közé tartozik, amelyekről az emberek odahaza is beszélgetnek, s ha azt hallják, hogy a rokonnak, unokának fizetnie kell, akkor furcsán tekintenek majd a tandíj létét a tévében hevesen tagadó politikusokra.

Mindez át is vezet minket a második problémához: a végtelenségig leegyszerősített, néhány panelből táplálkozó kommunikációhoz. A politikai üzenetek a világ minden részén a manipulációról (is) szólnak, de az okos politikai szereplők ismerik a határokat. Tudják, hogy csak olyan dolgok esetén van egyáltalán értelme a mesének, ahol az embereknek nincs lehetőségük személyes tapasztalatok szerzésére. Akik fizetnek a tanulmányokért, azok és hozzátartozóik tudják az igazságot, esetükben a nyilvánvaló tagadás értelmetlen, sőt kontraproduktív. Mint ahogy – s itt érkezünk el a harmadik elemhez – a problémakezelésben sem lehet megoldás, ha a csúnya ellenzék beavatkozásáról, megtévesztett fiatalokról, közpénzből rendőri kísérettel bulizó tüntetőkéről beszél a hatalom, ahelyett, hogy megértően viszonyulna a tiltakozókhoz, s megpróbálná megértetni velük saját szempontjait és céljait. Ez azonban ördögi kör: aki nem lát egy problémát, különösen, ha saját tevékenysége idézte elő, az beszélni sem tud róla egyenesen, és megoldani sem lesz képes hatékonyan.

(Heti Válasz, 2013. január 10.)

forrás: <http://torokgaborelemez.blog.hu>

Ajánló